

А що в портфелі?

Анатолій Костецький

1

Що таке надворі сталось?
Що за крики? Що за галас?
— Бий! Дава-ай!
— Гати, мазило!
— Ти куди?!
— Суддю — на мило!..

Зрозуміло:
там — футбол,
і комусь забили гол...

Два портфелі, як і слід,
штанги замінили.
На воротах — мій сусід,
воротар умілий.

Знов — прохід!
Ось-ось заб'є!
Штанга!
Ех, невдало...

І з портфеля все
як є
геть повипадало!

Нумо, глянемо,
що в ньому,
поки йде завзята гра,
бо ж портфель,
усім відомо,—
є
ОБЛИЧЧЯМ ШКОЛЯРА!..

2

Ось — книжки.
Та що це з ними?!
Чом вони у плямах синіх,
пошматовані, брудні?
Страшно глянути на них!

Подивіться на сторінку —
не сторінка,
а "картинка",
помальована така!
А обкладинки —
ну й горе! —
ніби побували вчора
в людожерових руках!
Ще й написано,
послухай:
"ХТО ЗАЧЕПИТЬ —
ДАМ У ВУХО!"
Тільки підпису —
нема...
Ні, ось нижче:
"Я, КУЧМА!..."

З

Ось якийсь папір
в лінійку,
а на нім —
товстенна двійка.

Що ж воно?
Пробачить прошу!
Виявляється,
Це — зошит.
Але дивний він такий,
мов іде у ньому
бій!..

Буква з буквою
зчепились —
аж гуде навкруг земля :

і штовхаються щосили,
і вилазять на поля!
В — волає,
Г — горлає,
Л — на дві ноги кульгає,
О — як бублик,
П — як пилка!..
Що не слово — то помилка,
а буває —
навіть дві!..
Аж гуде у голові...
Ось, наприклад,
прочитайте:
"МОШЕНІСТОМ РОБЕТЬ ТАТО..."
Ні!
Читать не варто більше!
Адже далі —
буде гірше...

4

Ось — щоденник.
Що за диво?
Та невже —
Кучми Юрка?!.
І впізнати неможливо —
чистота у ній така.
Розгортаємо сторінку.
Гляньте:
чиста, мов сльоза.
Де поділися оцінки?
Їх, напевне, кіт злизав...

Ну, звичайно!
Придивіться:
онде слід від одиниці,
нижче —
двійку стерто вправно...

Ну, нарешті, я узнав,
чом і чистим, і охайним

у Кучми
щоденник став!..

5

Ось —
дрібніші речі далі:
ручка й гумка у пеналі,
два обдертих олівці
та чотири камінці.

А навіщо камінці?
Щоб ганяти горобців
чи жбурляти
нишком-тишком
у якусь
бездомну кішку.

Ну а це...
Невже — шкарпетка?!
Так, звичайно,
це вона!
А чому вона
в портфелі —
те Юрко і сам
не зна...

6

Ось який портфель
незвичний
у знайомого мого.
Отаке його обличчя —
і не бачити б його!

Що ж, гадаю,
всім вам ясно,
інших слів тепер
нема:
НЕЧЕПУРА ТА ЛЕДАЩО —
ось він хто,

ЮРКО КУЧМА!